Год II Пятніца, 20 студня 1922 г. № 13 (22)

РАНІЦА

штодзенная грамадзкая, палітычная і літэратурная газэта

АДРЭС РЭДАКЦЫІ і КАНТОРЫ:
Вільня, Вострабрамская № 4, „Hotel Szlachecki“ пак. № 2.
Рэдакцыя адчыняна што дня, апрача сьвят, ад 11 да 1 і ад 5 да 7 гадз.

Цана нумару 20 марак.
Падпіска на 1 мес. . . 400 марак.
З перасылкай 1 „ . . 500 „
За граніцай ў два разы даражэй.

ЦАНА АБВЕСТАК:
За адзін радок звычайнага друку на 1 стр.—60 м.
ў тэксьце . . . . 75 м.
за тэкстам . . . . 40 м.
Для шукаючых працы на 10 прац. таней.

Вільня, 22 Студня 1922 г.

Міравы эканамічны крызіс застаўляе лепшых Эўрапейскіх палітыкаў шукаць выхаду з стварыўшайся эканамічнай каньюнктуры.

Лёйд-Джордж, напрыклад, прыйшоў да ідэі стварэньня новага „хаўруса народаў“, які будзе прызван да жыцьця на будучай канфэрэнцыі ў Генуі.

Па зданьню Лёйд-Джорджа новы хаўрус народаў павінен служыць фундамэнтам для ўсясьветнага міру, без якога ня можа быць адбудована Эўропа. У склад хаўруса, па думце Лёйд-Джорджа,— павінны вайсьці Злучаные Штаты, Германія і Расея. Як ведама, гэтыя дзержавы ня ўходзяць у Лігу Народаў, але Лёйд-Джордж, як відаць, лічыць што без іх ня можна чакаць добрых і пэўных рэзультатаў ад будучых, гэнуэскай канфэрэнцыі і хаўруса.

Трэба прызнаць, што ідэя Лёйд-Джорджа сама па сабе добрая, але ня можна зачыняць вочы на запраўднасьць, якая дыктуе заўсім іншае.

Перш усяго, трэба паставіць пытаньня, што добрае дасьць будучаму хаўрусу народаў вучасьце ў складзе яго Саўдэпіі?

Мы ўсе добра ведаем, што робіцца на Усходзе Эўропы.

Ведаем, што Саўдэпія гэта мейсца чалавечаскіх мук, няволі, хваробы і сьмерці. Гэта краіна бяды і нядолі, краіна абрачоная на адзічаньне і выміраньне.

Калі ў якім мейсце здарыцца пажар, дык трэба перш усяго лакалізаваць агонь, а не вынасіць галавешкі з пажарышча... Так трэба рабіць і ў жыцьці Эўропы. Саўдэпія гарыць. Пажар усё пашыраецца, пагражае суседзям...
А лепшыя Эўропэйскія палітыкі хочуць вынасіць галавешкі з расейскага пажарышча да сябе ў хату!

Хочуць зваць на канфэрэнцыю тых людзей, якія хочуць узарваць на паветра ўсю Эўропу, зьнішчыць і сьмясьці с твару зямлі, векавые дабыткі культуры, цывілізацыі і дабрабыта!..

Добры будзе хаўрус, на які з'явіцца Ленін і Троцкі з сваей агітацыей ўсясьветнай рэвалюцыі, явяцца ня для адбудовы Эўропы, а для хутчэйшага праведзеньне ў жыцьцё сваіх пякельных пляноў...
Лёйд-Джордж спадзяецца, што ў яго дастане ўменьня і таланту заставіць бальшавікоў прыняць тую праграму палітыкі, якую выпрацаваў. Ен пэўны, што бальшавікі пайдуць на кампрамісы і зьменяць сваю тактыку.

А што будзе, калі гэтыя надзеі не спраўдзяцца?

Што будзе, калі саўдэпскі пажар пайдзе далей на Заход Эўропы?

Ці ня бязпечней была бы лакалізаваць бальшавіцкі пажар, адгарадзіцца ад Саўдэпіі каменнай сьцяной, каб бальшавізм хутчэй задохся і зьнік сам сабой?

Усе гэтыя сумныя думкі застаўляюць вельмі скептычна глядзець на ўчасьце Саўдэпіі ў будучай Гэнуэскай канфэрэнцыі, не гледзячы на тое, што Лёйд-Джордж заяўляе, што запрашэньне Савецкай Расеі на канфэрэнцыю ня заключае ў сябе ні якіх варункаў, апроч тых якія датычацца да разьвіцьця свабоднага гандлю.

І няма нічога дзіўнага, што Францыя яшчэ ні дала згоды на ўчасьце Саўдэпіі ў канфэрэнцыі, а Амэрыка, хоць і неафіцыяльна, але заявіла, што ня возьме ўчасьця ў Гэнуэскай канфэрэнцыі, да таго часу, пакуль ня прыйдзе да згоды з Расеяй.

✦✦✦✦

ТЭЛЕГРАМЫ.

МАСКВА 19. І. (А. В.) Саветы ратыфікава маскоўска—італьянскую і маскоўска—аўстрыяцкую гандлёвыя ўмовы.

МАСКВА 13. І. (А. В.) 17 студня г. г. польскі пасол Стэфанскі даведаўся Таганскую турму, дзе сядзяць польскія цывільныя і вайсковыя палонныя

РЫМ 19. І. (А. В.) Турэ кі ўрад не атрымаў запрашэньня па Генуэнскую канфэрэнцыю.

ЖЭНЕВА 19. І. (А. В.) У сэкрэтарыяце Лігі Народаў разглядалася справа аб тым, каб тымчасовае станавіска камісара Лігі Народаў ў Гданску, зьмяніць на сталае станавіска.

ЛЬВОЎ 19. І. (А. В.) „Рідны Край“ паведамляе, што ў найхутчэйшым часе да Харкава прыедзе прадстаўнік ангэльскай гандлёвай місыі, дзеля таго, каб пазнаёміцца з эканамічным становішчам Савецкай Украіны, а так сама каб навязаць гандлёвыя адносіны.

ЛЕНДАН 19. І. (А. В.) Лёнданскае кола паведамляе, што апошняя размова Лёйд-Джорджа з Пуанкарэ ў Парыжу дае надзею, што ўмова францускa-ангельская ў найхутчэйшым часе дасьць добры рэзультат.

✦✦✦✦

Навіны у тры радкі.

Ковенская прэса паведамляе, што ў хуткім часе будзе арганізавана міністэрства па польскім справам.

З Чыты камунікат Народнай Арміі рэспублікі Далекага Усходу абвешчае, што 4 студня вайска народнай арміі перайшлі ў наступленьне па ўсяму фронту, маючы напрамак на Волачеўку.

Чырвоная армія ў паніцы адходзіць, кідаючы раненых і забітых.

„W. Str. Journ“ заведамляе колькі маюць золата дзержавы усяго сьвета.

Амэр. Злуч. Штаты ў 1913 мелі 692 міл. фунт. стэрл., а у 1920 г. 2088 міл. Англія: у 1913 170 міл., а ў 1920 г. 738 м; Францыя: ў 1913 г. 679 м; а у 1920 г. 683 м; Італія: ў 1913 г. 288 м; а у 1920 г. 204 м; Германія: у 1913 г. 279 м, а ў 1920 г. 260 м: Аўстра-Венгрыя; у 1913 г. 251 м., а ў 1920 г. 45 м. Швецыя ў 1913 г. 27 м., а ў 1920 г. 75 м; Данія ў 1913 г. 20 м., а ў 1920 г. 61 м; Галандзія у 1913 61 м., а у 1920 г. 286 м, Гіспанія у 1913 г. 92 м., а у 1920 г. 474 м; Швэцарыя у 1913 г. 33 м., а у 1920 г. 104 м.

З Гельсынгфорсу паведамляюць, што савецкая армія у Карэліі пад Келавірамі і Дольмарамі пацярпела поўнае паражэньне. Чырвонаармейцы кідаюць аружжа і амуніцыю і разбегаюцца.

Літоўскі Сойм у Коўне прыняў новы закон аб аграрнай рэформе, згодна якому духоўным і манастырам зьвертаюцца уся зямля, якая была ад іх атабрана.

Бальшавікі прадалі камалістам 4 падводных чоўна з складу Чорнаморскага флоту.

У Маскве абвешчаны курс залатога рубля—80 тысяч савецкіх рублёў.

З Самары тэлеграфіруюць у Маскву, што у вёсцы Ясьмоўка адна грамадзянка забіла і зьела сваю дачку 7 гадоў. У вёсцы Андрэёўцы жыхары зьелі цела адной кабеты. Часта крадуць мёртвых і паедаюць.

У Житоміру Ч. К. растрэляла 12 чалавек, у тым ліку 2 кабет за зносіны з атрадам Тюабюніка.

4 студня у вёсцы Сапянцы растрэляны з кулямётаў 70 грамадзян.

У Праскураўскім павеце чэка растрэляла 60 чалавек.

✦✦✦✦

Весткі з Савецкай Беларусі.

(Ліст у рэдакцыю)

У Савецкай Белавусі чырвоная армія дэмабілізавана. Засталася толькі невялічкая частка — чатыры малодшые гады. Навучэньне войска ідзе вельмі інтэнсыўна. Главная ўвага зварочана на стральбу. Фармуюцца кулямётныя каманды.

Апроч малай лічбы, армія беларуская выглядае так, быццам яна зараз жа павінна выступіць у паход, дзеля валькі с грозным праціўнікам. Пры гэтым у беларускай арміі істнуе вельмі моцная дісцыпліна, яшчэ мацнейшая чым пры царскім рэжыму. Самая маленькая віна класіфіцыруецца як контр-рэвалюцыйная дзейнасьць і на віноўных налагаецца самая цяжкая кара — сьмерць, альбо доўгая турма пры найгоршых у ёй варунках жыцьця.

І няма нічага дзіўнага, што тэрарызаваныя беларускія жаўнеры, як аўтаматы, нясуць свае службовые абавязкі, ня думаючы аб тым, дзеля якой мэты іх трымаюць у шэрэнгах. Яны па прыказу сваіх камандзераў гатовыісьці проці сваіх братоў, гатовы ваяваць з роднай вёскай.

Так была ў Слуцкім павеце, гдзе па прыказу чырвоных камандзераў прыбыўшых з цэнтральнай Расеі, беларускія жаўнеры мучылі і ўбівалі сваіх братоў — партызанаў.

Трэба адзначыць, што Савецкая Беларусь—гэта вулкан, на якім ня можа спакою. Савецкія ўласьці, усялякія рэўкомы, ісполкомы, трыбунала et cet. ня меюць спакою ні днём ні ўночы. Дзе бы яны не знахадзіліся за імі даглядае воко паўстанцаў.

Адносіны усяго насяленьня Савецкай Улады вольмі ворожыя.

Якая ж прычына гэтай варожасьці, гэтай няпрымярымасьці?

Галоўная прычына варожых адносін да бальшавікоў гэта тая, што бальшавікі забіраюць у сяляніна палову яго працы. Ні якія вымовы, выкрэнты і сховы ня ратуюць гаспадара. Агенты савецкай уласьці ўжо добра азнаёміліся з працэдурай зьбіраньня падаткаў і пра-

яўляюць пры гэтым нябывалую жорсткасьць.

Тысячу жыхароў нявінна церпяць муку ў склепах чрэзвычайкі тысячы іх высылаюцца з роднай зямлі і гібнуць на чужыне, клянучы сваю нядолю і бальшавікоў.

Так пануюць маскоўскія бальшавікі на нашай зямельцы.

Весткі з Варшавы.

ВАРШАВА 19. I. (А. В.) Прыбыў у Варшаву новы фінскі пасол Эрстром.

✦ Сягоньня прыехаў з Жэневы Ашкеназэ.

✦ Учора адбылося пасяджэньне Рады міністраў. На гэтым пасяджэньні былі ўрэлігаваны справы жалезна-дарожнага руху, а так сама і іншыя актуальныя справы.

✦ Учора на пасяджэньню камісыі заграничных справаў была зроблена пастанова аб ратыфікацыі умовы транзыту з немцамі.

✦✦✦✦

ХРОНІКА.

У Дырэкцыі жалезных дарог.

У зьвязку з выхадам у адстаўку дырэктара віленскай дырэкцыі п. Лянсбэрга, пакідаюць свае мейсца інжынер Гіпшман і некалькі іншых вураднікаў.

Пакарочаньне штатаў.

У Каапэратыве ўрадовых вураднікаў (Ягелонская 8) робяць пакарочаньне штатаў.

Закрыцьце закладаў.

Як паведамляюць за антісанітарыю будзе закрыта некалькі водачных закладаў.

Апавяшчэньне.

Бюро прэсы часов. Урадовай Камісыі апавяшчае, што ўсе паданьня да Прэзэса час. Урад. Камісыі п. А. Л. Мейштовіча павінны адрэсавацца на імя „прэзэса“, альбо „габінэта прэзэса час. Урад. Камісыі.

Усе-ж іншыя паперы, прадназначаныя для прэзыдыўма, трэба адрэсаваць „У прэзыдыўм Час. Ур, Камісыі (вул. Міцкевіча 9) альбо Віце-прэзэсу час. Ур. Кам. генэралу Макржецкаму,

Фальшывыя грошы.

На чорнай гельдзе з'явіліся фальшывыя нямецкія грошы ў вялікіх купюрах.

Дэлегаты Варшаўскага Сойму.

Як паведамляюць, з Варшавы ў Вільню на першае пасяджэньне Віленскага Сойма маюць прыехаць прадстаўнікі Франкцыйі Варшаўскага Сойму: п. Дубіновіч, Ст. Грабскі, п. Скульскі і п. Вітос.

Кандыдаты на мейсца прэзэса Віл. Сойму.

Кандыдатамі на мейсцо прэзэса Віленскага Сойму лічаць: кс. Мацеевіча, п. Рачкоўскага і п. Швабовіча.

✦✦✦✦

Тыпы Палесься.

(маленькія абразкі).

1. Мой завет.

Замест прыслоўя.

Даю я вам, мае вы браточкі, завет апошні. Калі сьмерць мяне спаткае ў старонцы роднай, дык пахавайце мяне сярод лесу цёмнага, каб наўкола магутныя дубы і грабы маю магілу акружалі, каб белая бярозка лісьцямі прывета шапатала, каб краскі цьвялі ліловыя, каб хаўтурны звон, апошні звон, лес званіў, Хай птушкі песьняй вясёлай вечна лес напоўняюць. Каб лёгка былоб мне ляжаць пад лясной зямлей. Каб чуў я, як хмары зьбяруцца, пярун заграхоча... Завые забушуе бура над лесам...

А ён, мой родны лес, лес палескі, зашуміць па мне...

Пад шум яго хаўтурны лёгка будзе мне сном вечным спачываць...

Дык памятайце, браточкі, мой завет апошні... Але калі злажу галаву сваю на чужыне, дык ня забудзьце, хоць косьці мае калікольвек, на маю старонку, ў мой родны лес, лес палескі, перанясіце!

2. Рубежыцкая кантора.

— „Што рабіць? Што рабіць?“ ламаў сабе галаву ўжо пасівеўшы спраўнік, седзючы ў сваім габінэце за пісьменным сталом, на якім прад ім ляжала вялікая купа папераў і добры куфаль піва.

— „А каб вас паляруш пабраў!“ лаяўся спраўнік, бьючы сабе па лысіне.

Відаць была, што прэд ім стаяла заданьне ня лёгкэе, бо ўсю галаву і твар яго пакрыў пот, і колькі ён ня думаў. папера, якую ён чытаў ўжо з дванцаць разоў, казала ясна, калі ён спраўнік N-скага павету, ня зьліквідуе Рубажыцкую кантору, дык яму прыдзецца падаць у адстаўку, ды гэта што, а проста папера пагражае судом!..

Вось на і выкусі!

Ужо дзесяты раз прыходзіў дамавы стражнік дзеля ўслуг зваць яго высокаблагародзьзе на абед, бо барыня кажа, што смажанае парасё астыне, але спраўнік, хоць глытаў сьліну, але пасылаў яго, памінаючы ўсіх мацярэй, да чортавай мацяры.

Дык і гэта яшчэ так як сяк, добра было-б, але гарэй ўсяго было тое, што навет патрэт цара Ляксандра трэцяга, які вісеў наперад стала, паміж двума вокнамі, глядзеў на яго сурова і здаецца, цар усьмехаючыся сабе ў бараду, казаў: „Ну-с пане Палкоўніку, пакажыце свае стараньне і здольнасьць“...

Дарэмна глядзеў спраўнік на патрэт, стараючыся знайсьці там выхад, але заўсёды спатыкаў суровый пагляд цара з усьмешкай.

На астатак ня вытрымаў спраўнік, і моцна вылаяўшыся, падняўся з крэсла рэшыў такі пайсьці паабедаць.

— „Ну і напьюся!“ рашыў спраўнік, бяручыся за клямку дзьвярэй. Але тутака як бы хто яго пырнуў ў бок, і спраўнік абярнуўся і зірнуў на патрэт цара. Што за праява?! Яму здалося, што цар кіўнуў яму галавой і сказаў:

„Вось гэта правільна: раней выпіць, а пасьля дзела“...

Але апамятаўшыся, спраўнік плюнуў і вышаў з габінэту...

Абед падходзіў ўжо да канца, калі спраўніку далажылі, што новы прыстаў як раз з боку Рубежыцкай канторы.

„Ага!“ зараў спраўнік. „Пазваць!“ „Знаю!“ „У Сыбір заганю! Разнясу!“ Праз хвілю прад ім стаяў трасучыся, як у ліхманцы, бледны станавы з пакетам у руцэ.

— „Ну?“ загрэмеў на яго спраўнік,

— „Так што маю гонар дала.,.

— „К чорту, к чорту!“ заграмеў на яго спраўнік. „А катарга, катарга як?“ роў пьяны спраўнік. „Усё істнуе? А?

— „Так што, пане Палкоўніку, прыймаў меры, але вось мала што ня 23 стражнікі і 3 вураднікі забіты..., лапацеў станавы.

— „Што, што? забіты?“ зарычаў спраўнік.

„Гэтага яшчэ ня хапала!“

— „У Сыбір!“ грымянуў кулаком па сталу спраўнік і ўскочыў на ногі...

— „Зьлітуйцеся, вось рапарт, прачытайце!“ залапацеў сьлязьліва станавы.

— „Ладна!“ гаркнуў спраўнік, і хістаючыся направіўся ў габінет... За ім на насках паплёўся, спусьціўшы галаву, станавы.

Доўга чула жонка спраўніка з габінэту грамавы бас мужыка і сьлязьлівы ёнк станавога. Часта туды насіў стражнік Аўдыцкі піва, пасьля моцнай лаянкі і памінаньня ўсіх куськіных мацярэй, зьбялеўшы Аўдыцкі вынас адтуль таз з запачканай кроўю вадой. Што там было, ніхто ня ведаў, бо на пытаньне пані, Аўдыцкі паказаў пальцам уверх, ды сказаў.

— „Што там была, Богу ведама ды цару“..., толькі вось прыказана падаць гарэлкі ды закускі..

Калі апошні прыказ быў споўнены, голас спраўніка сьціх, і жонка навет чула, як быццам пехта ў габінэце з кімсь цалаваўся. Не жаноцкае сэрца трохі закалацілася ўчуўшы цмокі папалупкаў, але думка, што ў габінэце мужа, апроч станавога нікога няма, яе супакоіла, і яна пашла спаць..

— „Мусіць прыйшлі да згоды, меркавала яна, і плян аб ліквідацыі Рубежыцкай канторы, знайшоўся!..

У той самы час, калі спраўнік з станавым прыдумаўвалі пляны на зьнішчэньне Рубежыцкае канторы, ў гэтай самай канторы ў хаце, сярод глухога лесу, стаяў гоман, і чуўся рагат і сьмех.

— „Ну і дзярбалызнулі мы яго з Гаўрылам па макаўпэ, шартраз разляцелася!“ „Га, га, га!“

— „Лоўка, шчыльна зрабілі?“ рагатаў Дзядзёнак, правoдзючы рукой па рыжай барадзе, а другой хлопаючы па плячу свайго спадручнага Галабурду.

— „А калі тутака?“ пытаў ён.

„Тутака“, адзываліся галасы.

„Добра, добра, выпьемо за спакой душ!“ зарагатаў Дзядзёнак, і наліў шклянкі гарэлкай.

Рубежыцкая кантора гуляла... Уся вокруга траслася ад страху прад грабежнікамі. Ня было ні воднага двара і вёскі каб не плаціў гаспадар дані, калі хацеў, каб яго конь ці хата засталіся целымі. Не гледзючы ні на якія аблавы і засады на грабежнікаў, апошнія грабілі, забівалі людзей і ні якая паліцыя і войска не маглі даць ім рады.

Пра Рубежыцкую кантору пісалі ўжо ў ваўсіх газэтах. Шмат прыставоў пайшло пад суд, шмат аддалі душу Богу, а мо і чорту; гэтае пытаньне асталося адкрытым.

На астатак Міністэрства Унутраных Спраў зрабіла пастанову паслаць спраўніка Сыча ў той павет, у якім буяніла кантора. Яму далі тэрмін каб у тры нядзелі зьліквідаваў ён кантору. Ужо прайшло ня толькі тры, але цэлых пяць, а спраўнік Сыч усё ніяк ня мог зваяваць Рубежыцкай канторы.

Дык ня дзіва, што ён з станавым рашаў гэтае пытаньне на ўсялякі лад у сваім габінэце.

Гэтак была часта, гэта была і ў гэты час.

У гэты час, калі жонка спраўніка салодка спала, і сьніла пра пабеду свайго мужа над Рубежыцкай канторай. Аўдыцкі вёў доўгую гутарку з вураднікам Мятлой, аб той самай канторы. І ня дзіва, што ўсе гаманілі аб канторы, калі навет міністры ў сталіцы й тыя гаманілі за кавай і ў салёнах аб гэтай-жа канторы, а ўбраныя панічы пужалі паненак на вукіцах сталіцы зноў гэтай самай канторай.

— „Далажы штоль, іх высокаблагародзію, а?“ гаманіў вураднік Мятла Аўдыцкаму, даючы яму рубля, бо ведаў, што мзда патрэбна храніцелю асобы, як рыбе вада...

— „Папрабую“, рашыўся Аўдыцкі, хаваючы рубель у кішэню і на насках увайшоў у пакой. Падыйшоўшы да дзьвярэй габінэту, ён пастукаў і праз хвілю выцягнуўся па вайсковаму.

— „Чаго?“ падняў на яго галаву спраўнік.

— „Так што вураднік Мятла... ціха зашантаў Аўдыцкі.

— „Мятла!“ гаркнуў у ва весь свой грамавы бас спраўнік: „пазваць Мятлу сюды!“ заравеў ён.

Саўсіх ног кінуўся Аўдыцкі за вураднікам. Але той, ужо ўчуўшы сам, бег што меў моцы ў габінэт, не запамятаваўшы ўсадзіць у руку пастараўшагася Аўдыцкага другі рубель.

— „Мятла!“ спаткаў яго спраўнік, і схваціў падняўшыся ў свае абьяцце атарапеўшага, нічога ня ведаючага вураднiка, які ніяк ня мог сьцяміць, што гэты сон знача, што яго так шчыра цалуе сам спраўнік.

— „Мятла! Родны Мятла! Ты адзін? басіў спраўнік, палуючы нічога ня разумеючага вураднiка.

— „Так точна Мятла... адзін...“, адказываў ён, нярашуча пмокнуўшы спраўніка ў голяны твар...

— „Ну сядай, сядай тутака, ось радам са мной! Прыстаў! Мятла, а? Мятла! Сам Бог паслаў!“ басіў спраўнік, і зноў цалаваў вураднiка, усажываючы радам з сабой на канапу.

„Да, да сам Гасподзь!“ Лапатаў ахмялеўшы становы і так сама лез цалавацца з нічога неразумеючым вураднікам.

— „На, пій, друг! Спасіцель!“ грымеў спраўнік і саваў яму чарку з гарэлкай

„Што за праява!“ думаў Мятла. „Ці ня сон гэта ўсё?“ мяркаваў ён і навет каб ня ўбачылі, шчыпануў сябе за ляжку.

— „Але не! Гдзе там сон! Яў! Самая праўдзівая Яў!“ Ен, ён, просты вураднік Мятла, сядзіць на канапі з самым спраўнікам, а прыстаў рэжа яму калбасу, і налівае чаркі і навет цара партрэт, і той як быківае яму галавой і кажа „ня рабей!“

Мятла, паглянуўшы на патрэт цара, гатоў ужо быў ўскочыць і выцягнуцца ў ва фронт, але апамятаўшыся, што гэта толькі ма юнак, але ўсёж такі пасьмялеў і гаркнуў.

— „Рад старацца Вашэ скоргодзіе!“

— „Вось, вось пей! Я рад! Я... Сам Бог паслаў!“ гаманіў спраўнік.

— „Цяпер канец для кантарaы“ крыкнуў прыстаў. Ад гэтага ўспаміну аб, канторы Мятла чуць ня па давіўся кавалкам келбасы, але ўдар у сьпіну спраўніка памог кавалку шчасьліва папасьць у бруха.

— „Так, брат, Мятла, на цябе адна надзея!. Зьнішчож, браце, кантору! Азалачу!“ зьвярнуўся да яго спраўнік.

„Вось яно што!“ пранёслося маланкай ў галаве вураднiка. „Мая мара збываецца...“

— „Зьніштаж!“ плачучы загаманіў прыстаў.

Выпітая гарэлка надала моцы вураднiку, і той ўстаў, выпрастаўся і загаманіў:

— „Штож я рад. Прыказ спаўню! Я, вось, праект даўно нашу ў кішэні але ніяк ня мог вось дабрацца да вас Вашэкародзіе, ня была сьмеласьці“ і сказаўшы гэта, ён выцягнуў зложаную паперу і палаў спраўніку. Той схапіў і працягваючы яе да прыстава, прыказаў: „Чытай!“ Плян зьніштажэньня канторы быў просты: ўзарваць у паветра ўсю хату з усімі зладзеямі; а зрабіць гэта бярэцца Мятла.

Пакуль чытаў прыстаў паперу, мары аб павышэньчі і нaградах далёка занясьлі Мятлу.

— „Дружэ зрабі!“ кінуўся на шыю, спужаўшага Мятлы спраўнік. Прышоўшы да сябе, Мятла ўскочыў і гаркнуў па вейсковаму: „Слушаю!“ Да самай раніцы пілі гарэлку спраўнік, становы і Мятла, цалаваліся, плакалі і на раніцы саўсім ахмялеўшы, Мятла выпаўз з габінэту, і ўехаў, пакінуўшы сьпячага і пьянага спраўніка на канвпі, а прыстава на падлозе.

Праз тыдзень ўсе газэты грымелі весткамі, што Рубежыцкая кантора зьніштажана. Героямі гэтага зьяўляецца спраўнік Сыч і прыстаў Дуб, а аб зрабіўшым усё гэта вураднiку Мятле была сказана толькі тры словы: „вураднік Мятла награждён медалью за ўсердзе.“

Дзяргач.

✦✦✦✦

Камісыя для ліквідацыі нейтральнай зоны.

Як ведама, на апошнем пасяджэньні Лігі Народаў была зроблена пастанова аб ліквідацыі, ў працягу месяца, кантрольнай камісіі, якая мела мэтай апекаваньне над нейтральнай зонай.

Дзеля таго, што нэйтральная зона была устаноўлена ў момант замірэньня да часу паміж польскім і літоўскім урадамі, толькі адна дэлегатура польскага ураду ў Вільні можа пачаць перамову па гэтаму пытаньню.

Сьледам гэтага дэлегат польскага ураду прызваў да жыцьця спэцыяльную камісыю сьвядомых людзей, якая займецца зьбіраньнем статыстычнага матэрыялу, патрэбнага для праекта падзелу нэйтральнай зоны.

Першае пасяджэньне гэтай камісыі будзе на гэтых днёх.

Рэдактар-Выдавец: Вацлаў Адамовіч

Друкарня „Друк“ Субач 2.